

Arrest

nr. 221 060 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ILKSOY
Sint-Apolloniastraat 6
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ILKSOY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is in het bezit van een Griekse verblijfkaart die werd afgeleverd op 28 juni 2018.

1.2. Op 3 november 2018 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens zwartwerk.

1.3. Op 4 november 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies).

1.4. Diezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Aan de Heer , die verklaart te heten:

[…]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/11/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Aarschot op 03/11/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Zwartwerk (PV LE.55.L7.004114/2018) van de politie zone van Aarschot

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het middel wordt in de synthesesamenvatting als volgt uiteengezet:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Schending artikel 3: Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en schending van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Verblijfwet.

Ingevolge het arrest nr. 169.732 dd. 14.06.2016 concludeerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen inreisverbod kan worden uitgereikt wegens de loutere vaststelling van zwartwerk.

De Dienst Vreemdelingen zaken moet rekening houden met de interpretatie van de notie 'gevaar voor openbare orde' door het Europese Hof van Justitie.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid Verblijfwet (Vw) bepaalt dat de beslissing tot uitwijzing gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar als onder meer geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan.

De beslissing tot uitwijzing bepaalt volgens artikel 74/14, §2, 3° Vw. Een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn als een derdelander een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid is.

Om te kunnen besluiten tot 'een gevaar voor de openbare orde' moest de Dienst Vreemdelingenzaken volgens de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen rekening houden met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU (HvJ).

Deze rechtspraak stelt dat:

*per geval nagegaan moet worden of de persoonlijke gedragingen van de betrokkene een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen
er niet mag uitgegaan worden van een algemene praktijk of een vermoeden*

er rekening gehouden moet worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde verdacht zijn van het plegen van een misdrijf of daarvoor veroordeeld zijn op zich niet voldoende is (HvJ, C-554/13 van 11/6/15)

er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ, C-430/10 van 17/11/11)

De bewijslast in deze ligt dus duidelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij moet aannemelijk maken dat betrokkene een gevaar voor de openbare orde vormt.

De Dienst Vreemdelingenzaken mag de vaststelling van zwartwerk niet aangrijpen om ervan uit te gaan dat betrokkene zich waarschijnlijk ook in de toekomst hieraan zal zondigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet in ieder geval afwegen in welke mate zwartwerk in het concrete geval beschouwd kan worden als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. In casu wordt een inreisverbod opgelegd met de volgende motivering:

"Betrokkene is op heterdaad betrapt op Zwartwerk. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd."

In haar nota met opmerkingen stelt verweerder het volgende (pg. 4):

"De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite en er wordt verantwoord waarom er in casu sprake is van een risico op onderduiken; enerzijds omdat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft getracht te regulariseren, anderzijds omdat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 voorziene termijn.

Het loutere feit dat hij inmiddels een huurcontract zou hebben ondertekend kan bezwaarlijk beschouwd worden als het ondernemen van stappen om zijn verblijf te regulariseren. Verzoekers kritiek is niet van die aard om de determinerende motieven, die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen." Verweerster gaat er kennelijk aan voorbij dat verzoeker wel degelijk verschillende stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Hij heeft zich aangemeld bij de gemeente te AARSCHOT. Men kan verzoeker onmogelijk kwalijk nemen dat hij de Belgische wetgeving niet kent. Hij had een vertrouwenspersoon, namelijk zijn werkgeefster. Nadien is gebleken dat deze laatste hem heeft misleid. Verweerster verwijst in haar nota verder naar het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op zwartwerk. Dit gegeven wordt ook niet betwist door verzoeker. Verzoeker wist alleen niet dat hij zwart tewerk gesteld werd. Hij was er geheel te goeder trouw van uitgegaan dat zijn tewerkstelling" legaal was. Dit blijkt overigens ook uit zijn verklaringen opgenomen in het proces-verbaal.

Men kan dan ook onmogelijk stellen dat verzoeker "bedrieglijk" zwartwerk heeft verricht. Niets is minder waar.

Ondanks het feit dat verzoeker verschillende acties heeft ondernomen voor de regularisatie van zijn verblijf en het feit dat verzoeker onwetend was wat de (afwezigheid van) arbeidskaart betreft, werd hij op 04.11.2018 gearresteerd en overgeplaatst naar het Centrum voor Illegalen te Vottem en werd er aan hem een inreisverbod betekend.

Intussen werd verzoeker gerepatrieerd naar Griekenland, dewelke ook deel uitmaakt van de Schengenzone. Dit is zeer bizar. Verzoeker werd immers niet alleen een inreisverbod opgelegd voor het Belgisch grondgebied, doch ook voor de gehele Schengenzone.

Verzoeker brengt thans stukken bij waaruit blijkt dat zijn gezinsleden legaal op het Belgisch grondgebied verblijven. Hij wordt thans gedwongen om afgescheiden te leven van zijn familie. Dit is een schending van zijn recht op een gezinsleven.

Zowel verzoeker als de familieleden van verzoeker hebben het mogelijke gedaan hun verblijf in België te regulariseren..

Men meldde zich bij de gemeente te AARSCHOT, men meldde zich bij de lokale politie, men huurde een appartement en men stortte zelfs een huurwaarborg.

Verzoeker had inmiddels een bis-nummer gekregen en zijn dimona-aanvraag was in orde. Hij was geheel te goeder trouw aan het wachten op verificatie door een wijkagent.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet zomaar stellen dat zwartwerk leidt tot een gevaar voor de openbare orde. Dit is zeker niet mogelijk als men het bedrieglijk karakter van het zwartwerk niet eens kan bewijzen.

Dat verzoeker het verrichten van zwartwerk betwist, bewijst niets. Hij was er immers van overtuigd dat hij legaal tewerkgesteld werd. In het andere geval zou verzoeker hieraan hebben geredigeerd. Hij heeft niet eens de kans gekregen om hieraan te remediëren.

Verzoeker vernam pas op 4 november 2018 dat hij illegaal werd tewerkgesteld. Hij was oprecht verbaasd.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verzoeker en zijn motieven.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Zijn terugkeer naar Griekenland heeft ertoe geleid dat verzoeker gescheiden leeft van zijn familie die intussen legaal verblijft op het Belgisch grondgebied. Dit is een zeer zware sanctie en zeker niet redelijk, noch proportioneel.

Het recht 'van verzoeker om op basis van zijn Schengenvisum te kunnen genieten van het vrij verkeer en van vrije vestiging wordt op die manier ook uitgehouden.

Er is kennelijk ook een schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voordien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn, van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn familie, dat aan dit familieleven' óp onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn broer, vader en moeder in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat de bescherming van deze wettekst moet toegepast worden op het privé- en familieleven de familie in zijn geheel.

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 E.V.R.M. of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie ;

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verzoeker.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële

motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoeker voert onder meer aan dat er geen rekening is gehouden met zijn Griekse permanente verblijfsvergunning.

De Raad wijst er in dit verband op dat overeenkomstig artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod wordt gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6°, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In dit verband wordt in de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk *“terugkeerhandboek”* voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken (COM(2015) 6250 *final*), en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek, benadrukt als volgt:

“Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt (“...ophold på en medlemsstats”), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein). [...]

Geen louter nationale inreisverboden.

Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven: Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het

EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst ("lex specialis")."

Artikel 11, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, waarnaar wordt verwezen, betreft de situatie van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

De verwerende partij beperkt zich in de nota met opmerkingen tot de opmerking dat de overwegingen van openbare orde terecht zijn. De verwerende partij betwist niet dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis had van het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit was van een op dat ogenblik geldige tijdelijke verblijfstitel, afgegeven door Griekenland. In deze situatie blijkt evenwel geenszins dat de verwerende partij zonder meer kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod, dat – zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat – moet gelden voor het gehele grondgebied van de lidstaten die zijn gebonden door de Terugkeerrichtlijn, en bijgevolg ook Griekenland. Er blijkt niet dat een inreisverbod, dat dient te gelden voor alle lidstaten, verenigbaar is met het gegeven dat de betrokken derdelander beschikt over een (tijdelijke) verblijfsvergunning, afgegeven door een van de lidstaten. Zo voorziet het reeds aangehaalde terugkeerhandboek in deze situatie: *“indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoerings-overeenkomst, het EU-inreisverbod intrekken”*. Er dient aldus eveneens te worden aangenomen dat de verwerende partij bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod ten onrechte geen of onvoldoende rekening hield met het gegeven dat de verzoekende partij beschikte over een Griekse verblijfstitel. Enig overleg met de Griekse autoriteiten, voorafgaand aan het opleggen van dit inreisverbod, blijkt ook geenszins. Aan deze vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door het gegeven dat het inreisverbod bepaalt dat dit wordt opgelegd *“voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. In zoverre de verwerende partij aldus heeft willen aangeven dat, indien de verzoekende partij beschikt over de documenten om zich naar Griekenland te begeven, het inreisverbod dan enkel nog geldt voor België of voor alle Schengenlidstaten behalve Griekenland – hetgeen niet geheel duidelijk is –, herhaalt de Raad dat een inreisverbod moet gelden voor het grondgebied van alle betrokken lidstaten en lidstaten zich dienen te onthouden van het opleggen van nationale inreisverboden.

Met haar betoog toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar verblijfsvergunning in Griekenland.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT